

Karanlıkla
Nasıl Arkadaş
Olunur?

KATHLEEN GLASGOW

Karanlıkla
Nasıl Arkadaş
Olunur?

Çeviren
Hande Helvacı

YABANCI

bu kitap
yas tutanlara
bu kitap
geride bırakılanlara
bu kitap
bir yuva arayışı içinde olan
bütün kırık kalplere
ithafen yazılmıştır.

ÖNCE

Faturaları, annemle ortaklaşa kullandığımız şifonyerin içindeki bir iç çamaşırı yığınının altına tıktırılmış vaziyette tesadüfen buluyorum. Temiz çoraplar yerine, üzerlerinde *Acil, Son İhtar, Derhal İrtibata Geçiniz* ibareleri bulunan kalınca bir zarf yığınınna değiyor ellerim.

Kalbim küt küt atıyor. Elimizde avucumuzda pek fazla bir şey olduğu söylenemez, hiçbir zaman da olmadı fakat annemin ilçenin Kitapmobil'ci hanımı olarak ve Bonita'nın kreşinde yardım ederek kazandıklarıyla idare ediyoruz. Yazlarıysa Jölemobil'le, ancak o da ayrı bir konu.

Ortada *endişelenecek* bir durum yokken gidip de bir şeyleri çekmeceye gizlemezsiniz.

Annem dün sabahtan bu yana siyah-kırmızı, yün bir battaneye sarınmış hâlde, baş ağrısından kurtulmak için kanepede uyuyor.

"Anne," diyorum yüksek perdeden. "*Anneciğim.*"

Çıt yok. Duvarda asılı duran eğri saate bakıyorum. Sabah etüdüne kırk dakika var.

Annemin deyimiyle biz, "tıkır tıkır çalışan, şık ve güzel kokan bir makinemiz". Fakat makinemin diğer yarısının biplemesine, bana vızıldamasına ve annelerin yapması gereken tüm o diğer şeyleri yapmasına ihtiyacım var. Şayet o olmadan kimsesiz kalırım. Durumum iki ebeveyni *ve* dayısıyla beraber yaşayan ar-

kadaşım Cake gibi değil. Eğer annem hastalanacak ya da ölecek olursa, bana yardım edecek ve bakacak kimsem kalmaz.

Ve tabii beni okula götürececek birisi de.

“Anne!” diye bağıriyorum avaz avaz, resmen boğazım parçalanırcasına. Faturaları iç çamaşırı yığınının altına geri sokuşturup ön odaya doğru yöneliyorum.

Avaz avaz bağırişım işe yaramış görünüyor. Annem kanepede doğrulmuş, yün battaniyeyse tortop olmuş vaziyette yerde duruyor.

“Sana da günaydın,” diye mırıldanıyor çatallı bir sesle.

Kısa saçlarının bir tarafı düzleşmiş, diğer tarafıysa dik dik. Sanki hiçbir şeyi tanımıyormuşçasına; sanki tuhaf, dünyevi atmosferimize düşmüş bir uzaylıymışçasına etrafına bakınıyor.

Bir kez, ikinci kez, üçüncü kez gözlerini kırpıştırıp ardından, “Kaplan, bebeğim, bana biraz kahve getirir misin?” diyor.

“Kahve kalmadı.” Elimden gelen en suçlayıcı ses tonumu takınıyorum. *Birazcık* kötülük etmeliyim. Yani, *o kadar da oluversin*. Darda olduğumuz aşikâr, ayrıca şu sıralar mesela *Kai* gibi birkaç mesele daha aklıma kurcalayıp duruyor zaten. Annemin, annele-re has şeyler yapmasına ihtiyacım var.

“Mutfak *tamtaktır*,” diyorum. “Şey, fıstık ezmesi var. Kocaman bir fincan dolusu buharı tüten fıstık ezmesi içebilirsiniz.”

Annem gülümsüyor, ki bu beni mahvediyor çünkü buna dayanamıyorum ve ödenmemiş fatura yığınınına dair söylemeyi düşündüğüm her şey birdenbire uçup gidiveriyor âdeti. Bir hâl çaresine bakacağız. Her şey düzelecek, her zaman olduğu gibi.

Yeniden bipleyip vızıldayabiliriz.

Annem ayağa kalkıp kırmızı kahve makinesine doğru yürüyor. Kahve, annemin ilacıdır: O ve sigara. Bonita, Cake ve ben ne kadar iğrenç ve zehirli olduğunu söylesek de nafile. Küçükken sabahın köründe uyanır, beni kreşe götürmeden evvel onunla, yalnızca *onunla* oyun oynamaya can atardım ve daima annem günün ilk kahvesini ve ilk sigarasını içene dek onu beklemek zorunda kalırdım. Lego veya oyun çubuklarıyla oynamaya can

atarken, o aptal makinenin lıkır lıkır sesler çıkartarak fincanı doldurmasını beklemek tam bir işkenceydi.

Annem derin bir iç çekiyor. "Kahretsin," diyor. "Bebeğim! Kıcımlı kaldırırsam iyi olacak, ha?" Eviyenin başında dikilmiş, musluğu açmaya yelteniyor fakat tek damla bile su akıyor. "Su hâlâ akıyor mu? Bu durumun yalnızca kötü bir rüyadan ibaret olmasını umuyordum." Başıyla musluğu işaret ediyor.

"Pacheco, telefonlarıma geri dönmüyor," diyorum. Bay Pacheco, ev sahibimiz ve pek de iyi bir ev sahibi olduğu söylenemez.

Annem homurdanıyor. "Sanırım bugün o meseleyi de halletmem gerekecek."

Sessiz kalıyorum. Faturalardan mı bahsediyor acaba? Belki de ona söyle-

Derken annem kollarını bana doğru uzatıyor. "Gel buraya, bebeğim. Gel bana."

Öylesine hızla koşuyorum ki az daha yerde serili duran eski püskü, yün halıya takılıyorum ve uçarcasına yanına gidip yüzümü hemen köprücük kemiklerinin altına bastırıyorum. Annemin dudaklarıysa başımın tepesine deşiyor.

Annem zangır zangır titriyor. Bluzu sanki terliyormuşçasına ıslak. Sigara içmediğinden olsa gerek. "Üzgünüm," diye fıslıyor saçlarımın üzerinden. "Bana n'oldu böyle bilmiyorum. Acayip başım tuttu. Bonita'nın gidişi, kreşin kapanması. Ben yalnızca... her şey üst üste geldi ve galiba stres yaptım. Dün gece akşam yemeği yedin mi sen?"

Geçen akşam yalnızca bir paket misket limonlu jöle yemiştin ve karnım zil çalıyor olmasına rağmen bunu ona söylemiyorum. Ona sokulmaya devam ediyorum.

Annem geriye doğru çekilip kahkaha atıyor. "Grace," diyor. Gerçek adımlı işitince bir tuhaf oluyorum. "Gracie, o pijama üstü artık üstüne pek olmuyor, tatlım."

Tişörtümün kenarını karşı koyar bir tavırla çekiştirip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Annem iç geçiriyor. Ne söyleyeceğini biliyorum, o yüzden sıklıkla yüz ifademi takınıyorum.

“Kaplan,” diyor ciddi bir edayla. “Sen güzel bir kızsın. Yalnızca takılıyordum, yapmamalıydım. Seni asla gizlememelisin. Harikulade bir şeye dönüşüyorsun. Kendinden utanma.”

Harikulade. O ve Bonita, olumlama cümleleriyle kafayı bozmuşlar. Cake, annemlerin hayat gayesinin Kendilerinden Daha İyi Bir Kız Evlat Yetiştirmek olduğunu söyler. “Bilirsin işte,” demişti bir keresinde, “... anneleri muhtemelen okul balosundan evvel onları çökelek peyniri perhizine sokup oğlanların yanında bacaklarını kapalı tutmalarını söylüyorlardı.”

Gözlerimi devirip sızlanıyorum. “Bana o tip şeyleri söylemen gerekiyor,” diye yanıt veriyorum. “Sen benim annemsin. Bu, görev tanımında var zaten.”

Yüz ifadesi yumuşuyor ve suçluluk hissine kapılıyorum. Bir keresinde Bonita’ya söylediklerine kulak misafiri olmuştum: “Kaplan’a bana hiçbir zaman söylenmeyen şeyleri söylemeye çalışıyorum, anlarsın ya?”

Ve ben de oldum olası onun neleri duymadığını merak etmişimdir. Çünkü annem eskiye, anne olmadan evvelki, çocukluk günlerine dair ser verip sır vermez. Ebeveyni o üniversitedeyken ölmüş ve onlardan bahsetmekten hoşlanmaz.

Geçen gece fazladan yiyecek bir şeyler bulmak için dolapların altını üstüne getirmiş olsam da annem dolapları karıştırıp her nasılsa bir yerlerden tek bir kutu kola buluyor. Koladan uzun, minnettar bir yudum alıp ardından ağzını siliyor. Sigara bulmak için çantasını karıştırıyor.

“Git de giyin, Kaplan. Seni okula bırakacağım ve ardından halletmem gereken bir sürü işim var. Bugün dolu dolu geçecek, söz veriyorum. Yiyecek içecek, Pacheco, işler. Yokluğumu telafi edeceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

Annem sigara içmek için arka bahçeye çıkıyor ve bense yatak odama gidip isterik vaziyette, çoğunlukla uygunsuz kıyafetler-

den oluşan gardırobunda giyecek uygun bir şeyler bulmakla cembelleşiyorum. Annem yolun kenarına bırakılan kutulardan giysi bulmanın, maddi durumumuzun bir göstergesi olduğundan ziyade, bunun yaratıcı, eğlenceli, ilginç ve çevreye duyarlı bir hareket olduğu kanaatinde. "Birinin çöprü başkasının hazinesidir!" Fakat kimi zaman okula tıpkı diğer kızlar gibi tayt ve tişörtle ve belki de pembe ojeli ayak tırnaklarımı ön plana çıkaran şirin, bantlı sandaletlerle gitmeyi dilediğim olmuyor değil. Ancak onun yerine çoğu zaman, zamanın unuttuğu ve işte, *eski kıyafetler* gibi görünen eski kıyafetler giymiş bir yaratığa benziyorum.

Üzerime bir etek ve rengi solmuş bir tişört geçirip başıma bir tane beyzbol şapkası takıyorum çünkü duş suyunun da akıp akmayacağı şüpheli, o yüzden duş almayacağım kesin. Banyoda dişlerimi bir iblis gibi fırçalayıp yüzüme su çarpıyorum.

Ardından her zaman yaptığım gibi düşünmek için kendime en az üç saniye tanıyorum: Bu da kim böyle? Nereden çıktı?

Çünkü koyu ve düz saçlarımın annemin kısa, açık renkli, dağınık saçlarıyla alakası yok. Onun kaymak gibi pürüzsüz yüzünün yanında benim çillerim, saçılmış kum tanelerine benziyor.

Pek çok hususta Adı Zikredilmeyen Kişi'ye çekmişim. Bana dair pek çok şey meçhul.

Ne var ki işte buradayım ve şimdilik annemi harekete geçirmeli, okula gitmeli, etüt ve "Lupe Hidalgo Kâbusu" olarak adlandırdığım şu küçük haftada-beş-günlük rezaleti atlatmalıyım, ki eğer bundan sağ çıkmayı başarabilirsem bir sonraki ders, Biyoloji ve Kai Henderson demek. Düşüncesi bile kalbimin aptal, aşk sarhoşu bir davul misali güm güm çarpmasına neden oluyor ve kendisi anneme bahsetmem gereken şeylerden biri.

Arabada annem radyo kanallarını kurcalıyor. Kazınan midem âdeta yangın alarmı misali zil çalıyor, o yüzden sırt çantamın dibinde kalan Life Savers* kırıntılarını kazıyorum. Belki iplik ve tozun kalorisi vardır ve öğle yemeğine dek beni tutabilir.

* *Hayat Kurtaran* anlamına gelen, halka şeklinde şekerleme markası. -çn

Şeker kırıntılarını emerken telefonum vızıldıyor. Cake.

Uyandı mı?

Evet! Arabadayız.

Aman iyi! Ona söyledin mi?

Göz ucuyla anneme bakıyorum. Kısmen selobant ve umutla ayakta duran külüstür Honda'mızda homurdanarak radyo istasyonunu ayarlamakla cebelleşiyor.

Yorgun görünüyor. Belki hâlâ başı ağrıyordur. Belki de faturalara canı sıkılmıştır. Belki bir iş bulup ona destek olmalıyım. Stop N Shop'ta market alışverişlerini poşetleyebilirim. Ya da Cucaracha'da komilik yapabilirim.

Henüz değil, yazıyorum.

Yap hadi. Söyle gitsin, Kaplan. Ardından kurtulup geceye kadar bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmazsın.

Yanıt vermiyorum. Şu Kai meselesini halletmek zor olacak.

Annem biraz fazla korumacıdır da.

Eugene Field Anma Günleri Dansı'na Kai Henderson'la gitmemden pek hoşnut *olmayacak*. Onu sevmediğinden değil, çünkü onu sever. Onu, Bonita'nın kreşinde dizleri yara bere içinde ve tereyağlı kurabiyelere bayılan zıpır zıpır bir çocuk olduğu zamanlardan bu yana tanır. Yalnızca... şey, onun yanından uzaklaşmamdan hoşlanmıyor.

"Hah!" Sırıttıyor. "İşte güzel bir tane buldum."

Radyonun sesini açıyor. Yıllar evvelden kalma bir şarkı daha, değişen bir şey yok, daima onun seçtiği şarkılar. Annem, Cake'le grubumuz, Broken Cradle'da*, çaldığımız şarkılara burun kıvrıp yaptığımız müziği "fazlaca deneysel gürültü" olarak adlandırıyor. Müziğimizin kulağa "deneysel" gelmesinin ardındaki neden ben olabilirim *muhtemelen*, çünkü çoğunlukla ne yaptığımdan en ufak bir fikrim olmayarak davullara vurup duruyorum. Grupta olmamın tek nedeni, Cake'e destek olmak, ki kendisi aslında bir müzik dehasıdır. Ve düşsel ve tatlı görünerek, okuduğum romanlardan birinin deyimiyile alnını *kırıttırarak*, bas gitarını çalan Kai.

* (İng.) Kırık Beşik -çn

Belki de birdenbire annemin daima beni kısıtladığı hissine kapılarak pat diye ağzımdan çıkıyor: “Anma Günleri Dansı’na Kai Henderson’la gideceğim.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, hem pişmanlık *hem de* haz duyuyorum. Yani, ne yapabilir ki? *On altı* yaşındayım. Bir kez olsun ben de diğer herkes gibi bir dansa gidebilirim.

Annem müziğin sesini kısıyor. “Ne?” Sesi usulca çıkıyor. “Ne zamandan beri? Ne ara... oldu bu?”

Derin bir soluk alıyorum. “Birkaç hafta evvel. Bana teklif etti. Gidiyorum. Eğleneceğiz. Cake de gidiyor. Herkes gidiyor.”

“Bir dakika,” diyor yeniden. “Kai mı? Bildiğimiz Kai mı? Hani şu bizim başı mütemadiyen tıp kitaplarına gömülü çocuk?”

İç geçiriyorum. “Evet.”

Sessizlik. Yüreğim eziliyor. Biliyordum. Neredeyse saniyeleeri sayabiliyorum, o yüzden saymaya başlıyorum: on... dokuz... sekiz...

“Bilemiyorum, Kaplan. Çok ani oldu ve bu konu hakkında konuşmamıştık. Demek istediğim, içki içilecektir, muhtemelen dans sonrasında parti de olacaktır—”

Sözünü kesiyorum. “İçki içmiyorum, partilemiyorum, sigara içmiyorum. Şu iğrenç doktor dışında kimse memelerimi ellemedi ve yalnızca bir dansa gitmek ve diğer herkes gibi *dans etmek* istiyorum. Bir kez olsun.”

“Sen... Bu... Kai artık erkek arkadaşın mı? Bir süredir *beraber* misiniz?”

Annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Utançtan boynum kızarıyor. “Hayır.”

Yani *henüz* değil. Günün birinde. Dansın ardından olabilir. İşler böyle yürümez mi? Bir bakmışsınız ki bir şeyler yaşama-ya başlamışsınız? Bu konuya dair bildiklerim kitap ve filmler ve Eugene Field’daki diğer çocuklardan gözlemlediklerim ve Cake’le Sierra Vista’lı çocuğun yaşadıklarından hatırladıklarımдан ibaret. Yani, annemsiz n’apıyorum ki zaten? Hiçbir şey.

Okula gidiyorum, ara sıra çukur'daki kaykaycılarını seyrediyorum, eve dönüyorum, kitap okuyorum, ben...

Sıradan hayatımızda öylece oturuyorum. Diğer herkesi seyredererek. Bir fanusa hapsolmuş bir böcek misali.

Uzakta, gençler Eugene Field Lisesi'nin otoparkı ve ön tarafındaki çimenlik alana akın ediyorlar. Eğer oraya varana dek dayanabilirsem, annesiz yedi saat geçirebileceğim. Açlıktan midemden nahoş bir gurultu yükseliyor. Kendimi bitkin ve keyifsiz hissediyorum.

Neden aptalca, normal bir şey bu denli *güç* olmak zorunda?

"Alt tarafı bir okul dansı," diye fısıldıyorum. Gözlerim doluyor. Burnum karıncalanıyor. Boyun eğmeye başlıyorum, tıpkı daima boyun eğdiğim gibi. Jimnastik dersleri fazla pahalıymış gibi davrandığında boyun eğmişim, oysaki uyduruk toplum merkezinde, yarı aşınmış minderlerin üzerinde yapılan birkaç dersti altı üstü. Cake onunla beraber dans dersleri almamı istediğinde, okul sonrası satranç dersine katılma fırsatım varken, hepsinde boyun eğdim. Yapabildiğim tek şey kaykay kaymaktı ve o da dört sene evveldi ve ardından annem, onu da elimden aldı.

"Kai Henderson'la okul dansına gideceğim," diyorum birdenbire buz gibi bir sesle. "Ve bana engel olamazsın. Ve bana engel olacak olursan, hata edersin."

Annem, koskocaman sırt çantasını yüklenmiş olan Mae-Lynn Carpenter'ı kıl payı teğet geçerek otoparka giriyor. Yoluna devam etmeden evvel ters ters bize bakıyor. Mae-Lynn'i gülümserken görmüşlüğüm vaki değil.

"Grace," diyor annem. "Bu konuyu daha sonra konuşmalıyız. Mühim bir mesele. Sandığın kadar önemsiz bir mesele değil." Elini koluma koyuyor.

"Hayır," diyorum ve derken gözyaşlarım boşanıveriyor. "Tam da sandığım kadar önemsiz bir mesele. Tavan süslemeleri, alkollü meyve kokteyli, dandik müzik ve sonrasında bir partiden ibaret. Ezelden beridir gençlerin gittiği fakat *benim* asla gitmediğim bir şey. Şu âna dek."

“Kaplan, lütfen,” diyor annem fakat çoktan arabadan inip çantamı omzuma attığım gibi kimse ağladığımı görmesin diye başımı öne eğerek yürümeye başlayorum bile.

Etüt dersinde yerime oturur oturmaz mesajlar gelmeye başlıyor; sırt çantamın içindeki cep telefonum ısrarla vızıldayarak, kazınan midemdeki kaosla küçük bir savaş başlatıyor. Şu Life Saver şekerlemeleri pek de hayat kurtarıcı değilmiş demek ki.

Karnımdan yükselen gurultu, tıpkı peri masallarındaki uyuyan devleri harekete geçiren minik, ürkmüş insanların kokusu misali, Lupe Hidalgo’yu harekete geçiriyor.

Lupe Hidalgo iç geçiriyor. Lupe Hidalgo kurşun kaleminin sivri mi sivri ucunu sıraya geçiriyor. Lupe Hidalgo’nun bacakları lömbürdeyip çizmelerinin tabanları etüt sınıfının siyah beyaz yer karolarını dövüyor.

Duygusuz gözlerle bana bakıp ardından sırt çantama bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

Ben ve masamızda oturan diğer üç çocukla hızlıca bakışıyoruz. Tina Carillo bana bakıyor; ben gözlerimi Rodrigo’ya çeviriyorum; Rodrigo ellerini başının arkasında kavuşturarak Kelsey Cameron’a bakıp gözlerini deviriyor, ki o da hiçbirimize bakmıyor çünkü telefonunda kendine bakıp selfie çekerken başının doğru açısını yakalamakla meşgul.

Lupe, kalemini tak-tak-tak diye vuruyor. Başını bir sağa yatırıyor, bir sola yatırıyor. İpek gibi siyah atkuyruğu bir o yana bir bu yana savruluyor.

Bu, birilerine patlayacağına delalet eder. Lupe’un dikkatini toplayabildiği tek yer softbol sahasıdır. Önümüzdeki sonbaharda tam bursla Arizona Üniversitesi’ne başlayacak olan bir son sınıf öğrencisi. Topu öylesine hızlı ve sert atma becerisine sahip ki söylentiye göre tutucusu Mercy Quintero, maçlardan sonra saatlerce ellerine buz kompresi yapıyormuş. Günahsız Flagstaff’li* bir kızın narin karnına sert atış indirme becerisi.

* Arizona eyaletinde bir şehir. -çn

Lupe Hidalgo, softbolda o denli iyi ki sanki takımda bir tek o varmış gibi geliyor. Yani, maç günleri Eugene Field'ın koridorlarında, yüksek atkuyrukları ve diz hizası çizgili çoraplarıyla ayaklarını sürüye sürüye yürüyen diğer kızları; düğmeleri ilikli olmayan ve savrulan siyah-gri takım formalarını, formalarının altına giydikleri maç tişörtlerinin üzerindeki *Zorrolar* harflerinin arasından kıvrılan büyüleyici kutup tilkisi maskotunu *görmüşlüğüm* var, fakat Tanrı aşkına, kim olduklarına dair en ufak bir fikrim yok.

Lupe Hidalgo bir tutulmaya benzer. Her şeyin üzerine görkemli bir gölge misali çöker ve canınızın yanacağını bile bile yine de ona bakarsınız.

Ve ezkaza öyle yapıyorum.

Derken bakmamla yüreğimin ağzıma gelmesi bir oluyor. Üzerine keçeli kalemle yıldızlar, aylar ve grubumuza ithafen ikiye ayrılmış, küçük bir beşik çizdiğim aptal, kirli, beyaz Vans'larıma dikiyorum gözlerimi.

Lupe, parıl parıl parlayan gözleriyle vücudumu tepeden tırnağa süzüyor. İstemsizce kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Birilerinin, bilhassa bir oğlanın, fakat kimi zaman da bir kızın, ne zaman göğüslerinize alay edeceği hiç belli olmaz.

Harika bir vücudun var, der annem her zaman. Kambur durma.

Onun için söylemesi kolay tabii. *Onun* memeleri, ters çevrilmiş çay fincanları misali, göğsünde zarif ve ölçülü duruyor.

Annemi zihnimden uzaklaştırıyorum. Arabadaki kavgamızın, beni umduğum denli muzafferane ya da cesur hissettirdiği söylenemez.

Şu an daha ziyade midem bulanıyor; açım ve korkuyorum. Bugün artık daha fazla onu düşünmemeye karar veriyorum.

Derken sanki annem onu günümün geri kalanından bir X-Acto bıçağıyla kesip atmaya uğraştığımı sezinlemişçesine tam o anda telefonum vızıldıyor.

On altı milyon tane sinir bozucu, günümü berbat eden şeyin aynı anda gerçekleşiyor olduğuna inanamıyorum.

İçimden, Bayan Perez'in sınıfın ön tarafında öylece dolaşıp duracağına, bir an evvel derse *başlamasını* diliyorum, ancak inatla az sonra başıma geleceklerden bihaber vaziyette durmaya devam edip masasında kâğıtları karıştırıp duruyor.

Tina Carillo, "Başlıyoruz gene," diye mırıldanıyor ve bana bakıp omuz silkiyor.

Lupe, beni baştan aşağı süzmeyi bırakıp homurdanıyor. "Kızım, bugün üstüne ne giymişsin öyle *be?*"

Bedenim kaskatı kesiliyor. Thunder Park İlkokulu'nda üçüncü sınıfa giderken Hello Kitty'li tişörtüme patates püresi sürmesinden bu yana Lupe kıyafetlerime takıktır. "Ahmak kedi," demişti. "Aptal tişört."

Yanımda oturan Rodrigo, burnundan gülerek cep telefonunu çıkarıyor.

"Yani, Tanrı aşkına, kendini ne sanıyorsun? Stevie koduğumun *Nicks'i* falan mı?"

Fleetwood Mac adında tuhaf bir grubun ilham perisi olan; on beş santimlik topuklu ayakkabıları, kat kat kadife kıyafetleri, parlıtlı dudak parlaticısı ve peri tozuyla, gelmiş geçmiş en acayip ve muhteşem şarkıcılardan biri olan yetmişlerin müziğinin altın tanrıçasından bihaber olabilirsiniz, fakat burada, cehennem gibi sıcak Arizona'da –altın kızımızın doğum yerinde– *hepimiz* Stevie'nin kim olduğunu biliriz.

Lupe, tek boynuzlu at işlemeli tişörtümün kenarını, işaret ve başparmaklarının arasına alıp çekiştirerek yüzüme doğru eğiliyor. Makyajı pürüzsüz ve kusursuz; göz kalemi siyah kanatlar misali şakaklarına dek çekilmiş.

"Kızım," diyerek soluyor. Ağzının derinliklerinde bir yerlerden hafif bir sakız patlatma sesi işitiyorum. "Olacak... *iş değil.*"

Etrafımızdaki çocuklar kıkırdıyorlar. İsmi asla hatırlamadığım fakat surati mütemadiyen az evvel bir limon emmiş gibi görünen bir kız, fotoğrafımı çekiyor.

Harika, artık dünya çapında alay konusu olacağım: #inek #hilkatgaribesi #liseninucubesi #tekboynuzluatgiyenezik

Yüzüm alev alev yanıyor, herkesin görebildiğini bildiğim anlamlık bir hararet ele geçiriyor yüzümü. Kızarmamak veya utanmamak konusunda ya da öfkeli olduğumu veya bozulduğumu gizlemek konusunda berbatımdır. Annem bunu “yaşama tutkusu” olarak adlandırır, oysaki Mesa Luna, Arizona’da, Eugene Field Lisesi’nin 29 numaralı sınıfında, sabahın 07.25’inde maskara olmamın nedeni annemin ta kendisi.

Her gün okula Grateful Dead konserine son dakikada bilet bulup gitmekten dolayı umutlu olan biri gibi giyinerek gidiyorum ve eğer onların kim olduğunu bilmiyorsanız, araştırın ve batık ve etek ucunda ziller olan kadifemsi etekler giyen; ekseriyetle pis tişörtler ve yırtık kot pantolonlar giyen kafası güzel tiplerden oluşan, başlattıkları bu saçmalığın çıkış noktası olan altmışlı yıllardan bu yana saçlarını yıkamamış gibi görünen bir grubu izlemeye yeltenen bir sürü şaşkın tip göreceksiniz. Gardırobum eski grupların tişörtlerinden, bahsi geçen hippie eteklerinden, erkek pantolonlarından, eski ceketlerden ve kimi zaman annemin tabiriyle “hava” katsın diye el örgüsü bir atkıdan oluşuyor.

Bakışlarımı Lupe’dan çevirip kıyafetlerime bakıyorum. Kendi kahrolası *kıyafetlerimi* dahi seçemiyorum.

Telefonum titreşiyor. İçgüdüsel olarak sanki vızıldamayı ve annemi durduracakmışçasına çantamı tekmeliyorum.

Lupe bana bakıp başını iki yana sallıyor. “Ayy, annen gene seni kontrol mu ediyor?”

Haaa-yurrrr-olamaaaz şeklinde bir ses çıkarıp bileğini çevirerek elini kaldırıyor. Kelsey Cameron kahkahayı patlatıyor. Kendimi yarı ihanete uğramış hissederek ona ters ters bakıyorum. Arkadaş olmayabiliriz –tek arkadaşım Cake– fakat yine de! Bu masayı Lupe Hidalgo iblisiyle *paylaşıyoruz*. Bir *anlam* ifade ediyor olmalı.

Üzgünüm, diyor Kelsey yalnızca dudaklarını oynatarak.

Lupe, iç çekip parmağıyla benim oturduğum tarafı işaret ediyor. “Bununla yan yana oturamam. Ya üzerime bulaşırsa? Buna?” Sanki bir yarışma programı sunucusuymuş gibi elleri-

ni yavaşça vücudundan aşağı doğru kaydırıyor. Lupe Hidalgo, kötü, güzel ve yalnızca bir beyaz tişört, siyah kot pantolon ve şu çizmeleri giyiyor olsa da, o ışıltılı ışıltıdan, tehlikeli bir tanrıca.

Ortada iki ergen kız varken, kızlardan birinin böylesine yetiştikvarı, açığız, seksi ve diğerinin, yani *benim*, yamuk yumuk bir hamur parçası gibi oluşunu aklım almıyor.

Sanki bir bildiri yollanmış da kızlardan yalnızca bazılarına ulaşmış gibi.

Bakışlarımı yukarı doğru çeviriyorum. Mae-Lynn Carpenter, başka bir masada çaprazımda oturuyor; öne doğru eğilip defterinin üzerine gömülmüş, kurşun kaleminin ucunu gelişigüzel şekilde ağzına sokmuş. Tişörtünün arka kısmı, pantolonundan yukarıya doğru sıyrılıp teninin tüylü bir kısmını gözler önüne seriyor. Yanında, Mae-Lynn'in pantolonunun elastik bel kısmından görünen parlak beyaz iç çamaşırını gören iki kız, kıs kıs gülüyorlar.

Ben ve Mae-Lynn gibi kızlara bu bildirin ulaşmadığı kesin.

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum çünkü artık Lupe, tahtaya bir şeyler yazmakta olan Bayan Perez haricinde diğer herkesin dikkatini çekmiş durumda.

Eğer Cake burada olsaydı, söyleyecek iğneleyici bir şeyler bulurdu, ne var ki burada değil ve bu gibi durumlarda, günde bin kez, *Cake olsa ne yapardı?* diye düşünüyorum. Ve şu bileziklerden bir tane almalıyım diye espri yapıyorum, üzerinde *İONY* yerine *CONY* yazacak, fakat Cake bu fikrime gülüp geçiyor. "Daha fazla bağırıp çağırman gerekiyor yalnızca," diyor. "Ağzına geleni söyle. İsmine hakkını ver."

Herkes Cake'i sever. Herkes Cake'e bayılır. O bir seksen boyunda bir muhteşemlik ve cesurluk abidesidir ve siyah-mor saçlarını iki yandan mükemmel Prenses Leia topuzları yapar. O, geleceğin gerçek rock yıldızı ve Eugene Field Lisesi'nin Yalnızlık Hiyerarşisi'nde tamamen Hiçbir Yer kademesine düşmememin yegâne nedeni.

* İsa olsa ne yapardı? -çn

Mae-Lynn Carpenter'a bakıyorum yine. O, lisenin Yalnızlık Hiyerarşisi'ndeki son durak. Muhtemelen bu durağa onun adını vermeliler.

Mae-Lynn, üzerinde bir yavru kedi olan pembe bir kapüşonlu giymiş. Sahiden kürkü ve kabartma bir inci kolyesi olan bir yavru kedi. Sertçe yutkunuyorum. Hiç değilse o kadar düşmedim. Tek boynuzlu atım pullu olabilir fakat en azından *tüylü* değil.

Karnımdan yukarı doğru sıyrılmasın diye tişörtümü düzeltiyorum. Lupe *cık cık* ediyor.

Telefonum yine vızıldıyor. Midem acı acı inliyor âdeta. Lupe meraklı gözlerle çantama bakıyor. "Bu kadar önemli olan *ne?* Merak ettim doğrusu. Yoksa küçük kızımız öğle yemeğini mi unut--"

"Lupe Hidalgo ve Kaplan Tolliver, bugün öğrenmeye hazır mısınız yoksa her *ikinizi de* Müdür Ortiz'in odasına mı *göndermeliyim?*"

Nihayet. Bayan Perez'in sesi sınıfın ön tarafından yankılanıyor. Derken, bir anda sıraların altına sokuşturulan telefonların, fermuarları çekilen makyaj çantalarının, temizlenen boğazların sesleri doluyor sınıfa. Okulun kapanmasına bir ay kalmış olsa da, gaza geldi mi Bayan Perez'in şakası *yoktur.*

Lupe, atkuyruğu savrularak başını hızla çevirip sırtı bana dönük şekilde, sınıfın ön tarafına doğru dönüyor. Kürek kemikleri kumaşın altından kanatlar misali gerilerek tişörtünden görünüyor.

Lupe Hidalgo öylesine güzel ki ona bakmak insanın canını yarıyor resmen, o yüzden bakışlarımı duvarda asılı duran saate çevirip Biyoloji dersi ve Kai Henderson için geri sayıma başlıyorum.

Biyoloji dersinde yanındaki aksak tabureye oturduğumda, *Dünyanız ve Siz* adlı kitaba kendini kaptırmış vaziyette buluyorum Kai Henderson'ı. Geçtiğimiz sonbaharda, Edebiyat dersinde okuduğumuz kitaplardan birinin tabiriyle "kaşlarını kırıştırmış". O derste *köken, alavere dalavere* ve *içe işleyen* gibi pek çok havalı kelime öğrenmiştim.

Bütün sene boyunca Biyoloji kitabının kapağını bile açmadım gerçi. Derslerden kalmam ya da dersleri ekmem fakat pekiyiler alan türden bir kız olduğum da söylenemez.

Kai Henderson'ı sekiz yaşımdan bu yana tanırım ve ta ki geçtiğimiz kasım ayında bir gün, tam bu sınıfta, şu anda yanında oturduğum aynı aksak taburede oturup bana aynı aptal ders kitabındaki bir şeyi parmağıyla işaret ederken, *epikardiyum* ve *miyokardiyum* arasında bir yerlerde, birdenbire başını kaldırdı, gözlerimiz buluştu ve derken *olan oldu*.

Ve "*olan oldu*" derken, yani *o*. Kitaplarda okuduğunuz ya da filmlerde izlediğiniz o şey. Daima işin içinde ay ışığı gibi klişe bir şeyler olacağını düşünürdüm. Veya hıncahınc dolu bir sinemada patlamış mısır kutusunun içinde kazara birbirine değen parmaklar, birbirine değen tereyağlı tenler.

Hâlen birkaç gün evvel teşrih ettiğimiz inek göz yuvarları gibi kokan bir Biyoloji laboratuvarında gerçekleşeceğini *düşünmezdim*. İneklerin göz yuvarları şartırtıcı derecede esnektir ve sı-

vıyla doludur, bu nedenle de her yere sıçrarlar. Eğer bilmiyorsanız diye söyleyeyim dedim.

Gel gör ki gerçekleşti. Onunla göz göze geldiğimde *bir şeyler* oluverdi. Birdenbire gözleri yalnızca *kahverenginden* ibaret olmaktan çıkıp kahverenginin *göz kamaştırıcı sarıya çalan tonları olan*, mücevherimsi ve büyüleyici bir tonuna dönüşüverdi. Birdenbire çene hattını lekeleyen sivilceler, kendim ve onun adına utanç duyduğum bir şey olmaktan çıkıp narin bulduğum ve *dokunmak* istediğim bir şeye dönüşüverdi. Aslında geçtiğimiz sene, çok değil, az da olsa kilo alıp artık bir körüklü pipet havasından çıkmış olduğu gözümden *kaçmamıştı*.

“Kalp acayıp havalı bir şey, öyle değil mi? Güzel ve tuhaf bir motor gibi,” dedi ve nefesindeki belli belirsiz naneli diş macunu kokusu burnuma çalındı ve hoşnut bir edayla gülümsedi. Eğitimin, Kai’in sığınağıdır.

Sıcak nefesi yanağıma vuruyordu ve Tanrı aşkına, birdenbire nefesini *tatmak* istedim. Demek istediğim, o dudaklar için niyeti bozmuştum ve tüm dünyam üç saniye içinde tepetaklak oluverdi.

Ve mesele şu ki içimi titreten şey, onun da aynı şekilde hissetmeye başlaması oldu, çünkü o ânın ardından aramızda bir şeyler hafiften değişmeye başladı. Mesela, eğer Broken Cradle grup provası sırasında Cake garajdan giderse sessizliğe bürünüyordu. Birdenbire sanki nasıl yapılacağını *biliyormuş* gibi bas gitarının amfisini ayarlamakla yakından ilgilenir hâle geliyordu. Kaldı ki nasıl ayarlanacağını *bilmez*; Cake’in ona verdiği akortları bile zor hatırlar. Ve bense öylece davulların ardında oturup bagetleri davullara vuruyor ve Kai benim dışımda etraftaki her şeye baskarken kızarmamaya çabalıyordum.

Ve Çukur’dan eve dönüşte bana eşlik ederken, etrafta bir yerlerde uluyan birkaç kırkurdu haricinde, akşamın o demlerinin kendine has bir dinginliği vardır ya? Ve arada bir ellerimiz birbirine değer? İşte o anlarda, *onun* da *benim* düşündüğüm şeyi düşünüyor olduğunu biliyorum ancak Cake’in bana söylediğine göre, her ikimiz de “ödlekmışiz”.

“İlk öpücüğünü en iyi arkadaşlarından biriyle deneyimleyeceksin de kiminle deneyimleyeceksin, öyle değil mi? Onun harika bir çocuk olduğunu ve bu Kai filminde karanlık ya da sapık hiçbir şey olmadığını *biliyorsun*, o hâlde neden rahatlayıp keyfini çıkarmıyorsun?” dedi Cake.

Hatta geçen hafta onlardayken, Cake gidip annesinin bitkilerini sulaması gerektiğini söyleyerek, bizi kanepesinde baş başa bıraktı ve ansızın panik kanepesinde öylece kalakaldık. Acayip sıcak bir gündü ve öncesinde Çukur’da oturup kaykaycılar seyrettiğimizden kan ter içindeydik. Ellerimizde birer bardak soğuk, üzümlü Kool-Aid tutuyorduk. Öne doğru eğilerek dikkatlice bardağını yere koyup ardından arkasına yaslanarak, “Evet...” demesi saatler sürdü sanki.

Nefesi Kool-Aid’den dolayı şekerimsi kokuyordu. Bu bana, doğru geldi, ilk öpücüğümün tatlı ve mükemmel bir tada sahip olabilmesi. Kalbim öylesine gümbür gümbür atıyordu ki konsantre olmakta güçlük çekiyordum.

Ve derken Cake’in dayısı Connor, odaya bodoslama daldığı gibi Kai’in bardağını yere devirip kafası ottan güzel olmuş vaziyette, kanepede yanına çöküverdi. Çoraplı ayağıysa yere yayılan mor Kool-Aid birikintisinin içinde duruyordu.

Gözlerini kırpıştırıp televizyona ve ardından bize bakıp, “Oha, *Scooby Doo hâlâ* televizyonda yayınlanıyor mu? Bu *çılğınca*, çocuklar. Kırk *sene* falan oldu,” dedi.

Öğleden sonranın geri kalanını Cake ve ayağını Kool-Aid birikintisinin içinden asla çıkarmayan dayısıyla birlikte, Velma ve çetenin gizemleri çözmesini seyrederek geçirdik.

Şimdi işler iyice sarpa sardı çünkü Kai birkaç hafta evvel yaz sonunda bir seneliğine Almanya *schlepp’ine** çıkacağını öğrendi. Orada bambaşka bir insana dönüşüp muhtemelen küt, sarı saçları, al dudakları ve benden daha büyük memeleri olan; acayip

* (Alm.) Yol, gezi -çn

havalı ve kendine güvenen, ortada abartılacak bir durum yokmuşçasına onu öpecek olan Alman bir kıza vurulacaktır. *Ja.**

*Nein!***

Yüzüm bir kır yangını misali alev alev yanıyor.

Kai başını kaldırıp bana bakıyor. “Hey, kıpkırmızı olmuşsun.”

Ve ardından, “Lütfen bana bugün Broken Cradle’ın prova yapacağını söyleme sakın. Beni mahvediyorsunuz. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum,” diyor.

Derin bir soluk alıp sesimin *beni sevsene* der gibi değil de normal çıkması için çabalıyorum.

“Üzgünüm. Kalmak zorundasın. Eğer grupta bir oğlan olmazsa, insanlar sosyalist, feminist lezbiyenler olduğumuzu düşünür –bunun yanlış bir tarafı olduğundan değil tabii– ve dünya hâkimiyeti çabamızda kilit bir ismi kaybetmiş oluruz.”

“Dünya hâkimiyeti için bana ihtiyacın yok. Cake var.”

“İçli arka vokallerine ve hantal duruşuna ihtiyacımız var. Gözlerini hüznü hüznü ayakkabılarına dikişin ve kırıştırdığın kaşların, hayati önem taşıyan şirin inek kız hayran tayfasını sağlıyor bize.”

Kai kalemiyle oynayıp bana bakmıyor. “Grubun şirin inek kız hususunda bir problemi olduğunu sanmıyorum.”

“Çocuklar.” Genizden gelen bu ses, etrafına ot kokusu saçarak döner taburesinde bize doğru dönen Taran Parker’a ait.

Taran’ın çenesinde sanki kasıtlı olarak Şeytan’a benzemeye çalışıyormuşçasına üçgen şeklinde, tuhaf bir tüy tabakası var. Üç sene evvel Phoenix’ten buraya taşındıkları günden bu yana Taran ve ikiz erkek kardeşinden nefret etmişimdir. Yedinci sınıfta İngilizce dersinde, öğretmen sınıfın ön tarafında onları bize tanıtırken, hantal hantal dikiliyorlardı ve ânında Taran bakışlarını bana mıhlayıp birdenbire, “Oha, şu memelere bak!” diyerek sınıftaki oğlanların kahkahaya boğulmasına ve benimse elimden

* (Alm.) Evet –*çn*

** (Alm.) Hayır –*çn*

geldiğince sıramda aşağıya doğru kaymama neden olmuştu. Şayet yer yarılıp beni içine çekecek olsa sonsuza dek minnettar kaldırdım. Hatta muhtemelen adımın “Yer” olarak değiştirilmesine razı olurudum. *Yer Tolliver*.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

“Sen ve sen.” Ucu çığnenmiş bir kurşun kalemi bize doğru işaret ediyor. “Kai-Kai ve Kaplan-Kız. Kendinize bir yer bulun. Akıllı bıdık, Deutschland’a* gitmeden evvel önünüzde buram buram liebe** kokan bir yaz olacak.”

Kurşun kalemini kaptığım gibi ona doğru fırlatıyorum fakat kalem başını ıska geçip eli kolu 7-Eleven’den aldığı devasa kahvesi ve evrak çantasıyla dolu ve gömleğinin cebinde duran on yedi bin kurşun kalemiyle kapıdan girmekte olan Biyoloji öğretmenimiz Laizure’ye çarparak, mavi ekoseli göğsünün tam ortasına isabet ediyor. Laizure, Taran’a ters ters bakıyor.

“Zır, zır, zır!” diye bağırıyor, sınıfın ön tarafına doğru sallana sallana yürürken. Geçtiğimiz sonbahar okul zili bozulduğundan bu yana, Laizure ilk dersin başlangıcını zır-zır-zırlayarak anons etmekten memnunmuş gibi görünüyor. “Okulun kapanmasına dört haftadan az bir süre kalmışken ve önümüzde heyecanla beklenen bir okul dansı varken ne yapmak hoşuma gider, biliyor musunuz? Pop quiz’leri severim. Hadi bakalım, benim küçük diploitlerim! Bir an evvel işe koyulalım. Bütün yaz boyunca beni hatırlayacağınız harika bir şey vereyim sizlere.”

“Dansla ilgili her şey yolunda mı? Annene söyleyeceğini söylemiştin.” diye fısıldıyor Kai.

Yüzlerimiz öylesine birbirine yakın ki. Eğer birazcık daha öne doğru eğilecek olsam... Midemden nahoş bir gurultu yükseliyor.

Ansızın geriye doğru çekilerek ikimizi de ürkütüyorum. Midem altüst hâlde, açlık ve harareten oluşan bir yumak âdetâ. “Evet, kesinlikle,” diye fısıldıyorum Kai’a, Laizure’nin gazabın-

* (Alm.) Almanya -çn

** (Alm.) Aşk -çn

dan kaçınmaya gayret ederek. Laizure, halihazırda öğrenme konusunda tembel olduğumu düşünüyor zaten, ki değilim.

“Hevessizim,” demiştim bir keresinde ona.

“Hayır,” demişti, üzerinde kocaman, kırmızı bir D olan bir başka test kâğıdını daha bana geri verirken. “*Tembelsin, Tolliver.* Bunu biliyorum. Uzun zamandır bu işi yapıyorum. Kül yutmam.”

“Kesinlikle,” diyorum Kai’a yeniden. Yani bu sabahki kavgamız yüzünden elbette *hayır*, ancak bunu bilmesine gerek yok. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman. Annemin hoşuna gitse de gitmese de Kai’la bu dansa gideceğim. Kai sonbaharda başka bir ülkeye gidecek olsa da bu yazın farklı olmasını, benim için yeni başlangıçlara gebe olmasını istiyorum. O, farklı birine dönüşebilmem için bir fırsat; minnacık, harika bir fırsat. Annemden uzaklaşabilmem için. Alt tarafı kirişlerinden gelişigüzel şekilde buruşuk süslemeler ve ışıklar sarkan berbat kokan, eski bir spor salonunda düzenlenen aptal bir okul dansından ibaret olsa da.

Zihnimi oyalayacak bir şey olduğu için rahatlayarak, dikkatimi önümdeki sınav kâğıdına yoğunlaştırıyorum.

“Hey,” diye fısıldıyor Kai, dirseğiyle beni dürterek. “Çıkışta Çukur’da buluşalım mı? Thunder’da takılırız?”

Aptalca ve klişe olduğunun farkındayım fakat yine de bunu söylediğinde sevinçten havalara uçuyorum. Başımınla onaylıyorum. *Evet, evet, evet.*

Yeniden başımı eğip kalp kapakçıkları ve atardamarlar ve bollarla ve belli belirsiz şekilde iğrenmiş gibi görünen bir şeylerin kıvrımlarının anatomik çizimleriyle dolu olan sınav kâğıdına bakıyorum ve dersten kalacak olmam umurumda bile değil.

İnsan bedenini ve nasıl çalıştığını hiç anlamıyorum, ancak şu anda kalbim göğsümden fırladığı gibi uçacak olan dev, rengârenk bir kuşmuş gibi hissediyorum.

Gittiğimde Cake’i öğle yemeğini masaya yerleştirirken kulaklıklarıyla müzik dinleyip başıyla ritim tutarak, yemekhanedeki masamızda beni beklerken buluyorum.

Oturduğum saniye, kulaklıklarımı çıkarıp öne doğru eğiliyor. “Annene söyledin mi? Çılgına döndü mü?”

Ona telefonumun ekranını gösteriyorum. Dört cevapsız arama ve dokuz mesaj.

Cake ıslık çalıyor. “Yuh. Annen abartmış.”

Masadaki sandviçlerden birini bana doğru uzatıyor. Ardından içinde elma dilimleri olan bir torba. Ardından bir paket sert Cheetos çünkü yumuşak olanlardan nefret eder.

Cake daima yanında benim için ekstra yemek getirir. Artık bu durumu kanıksadık.

Bazen Cake’e öylesine minnet duyuyorum ki içim içime sığmıyor âdeta. Sandviçten bir ısırık alıyorum. Krem peynir ve çilek. Fena sayılmaz. Annesi sandviç yapmakta on numaradır.

“Ağlamışsın,” diyor Cake.

Sandviçten büyük bir ısırık alıp yutuyorum. “Arabada dans yüzünden kavga ettik. Ve sonrasında Lupe’u gördüm, o yüzden sabahımın harika geçtiği söylenemez.”

“En azından kurtuldun. Artık geçti bitti. Artık diğer şeylere odaklanabilirsin. Değil mi? Odaklan.” Cake, hedeflerine sıkı sıkıya bağlıdır. Grup provası için, kişisel provası için, ne zaman müzik okulları araştırması ve ne zaman ödev yapacağına dair program yapar.

Masada duran telefonum titreşiyor. Cake’le önce telefonuma, ardından birbirimize bakıyoruz.

“Gönlünü al ve yanıt ver,” diyor.

Mağlup olmuşum gibi hissediyorum. “Tüm gün yanıt vermeyi planlıyordum.”

Vuz-vuz.

Cake başını olumsuz anlamda sallıyor. “Hayır, adım adım ilerle. Kavganızın üzerinden dört saat geçmiş. Yanıt vermelisin.”

Vuz-vuz.

Göğüs geçiriyorum. Önümde duran yemek karşısında ağzımın suyu akıyor resmen. Annem sanki *yemek yememe* bile müsaade etmiyor.

“Sen yap. Bakıp ne yazdığını söyle.”

Cake kaşlarını çatıp dikkatle telefonuma bakıyor. Sakin yüz ifadesi yerini meraklı... ardından dehşet dolu gözlere bırakıyor. Ağzı bir karış açık kalıyor.

“Aman Tanrım, neymiş?” diye soruyorum. “O kadar mı kötü?” Midem kasılmaya başlıyor.

Cake derin bir soluk alıyor. “Kaplan. O... Annen...”

Telefonu bana doğru çeviriyor. “Sana bir elbise almış. Dans için.”

Annem bana bir *elbise* almış.

Fotoğrafa bakakalıyorum. Kanepemizin sırtından sarkan bir elbiseye.

Tek kelimeyle iğrenç. *Küçük Ev* dizisindeki Laura Ingalls ve *Bir Kadının Portresi* filmindeki Isabel Archer’ın karışımı bir şey. Fildişi rengi ve dantelli, yüksek yaka ve kuşaklı.

Kahrolası bir *kuşak*.

Annemin mesajı şöyle: *O kadar güzel ki! Dayanamadım! Benden nefret etme!*

“Eğer onu ve seni, vişne rengi gıda boyasına batırıp ardından senin üzerine birkaç tane ezilmiş karpuz dökersek, Cadılar Bayramı’nda on dokuzuncu yüzyıldan fırlamış, harika bir zombi *olabilirsin* o elbiseyle, fakat okul dansı için? *Hayatta* olmaz.”

Bitişliğimizde oturan iki kız bakmak için öne doğru eğiliyor. “Aman Tanrım, o ne *öyle*?”

“İğrenç. Vücuduna değmesine izin verecek misin sahiden? Bin yıllık falan,” diyor kızlardan biri.

“Hayır!” Telefonu önlerinden çekip alıyorum.

Annem bana *sorma* zahmetine bile girmede. Bu konu hakkında *konusmadık* bile. Nasıl oldu da dans hakkında kavga etmekten, dansa giymem için bana elbise *almasına* böylesine hızlı bir geçiş yapabildik anlamış değilim.

Telefonum çalmaya başlıyor. O kadar öfkeliyim ki hiçbir şey hissedemez hâldeyim; sanki ateşten bir nehrin üzerinde süzülü-

yorum fakat sıcaklığı hissedemiyorum. Midem aklıktan öylesine sırtıma yapıştı ki başım dönüyor.

Cevapla butonunu kaydırıyorum.

Annemin sesi çok ama çok yüksek perdeden çıkıyor fakat öfkeden kudurmuş vaziyette olduğumdan, sesi sanki çok uzaklardan arıyormuş gibi geliyor. Küçük bir adada, utanç içinde ve yapayalnızmışım gibi hissediyorum kendimi.

Etrafımızda oturan çocuklar meraklı gözlerle beni seyredip bekliyorlar.

Annem soluk soluğa kalmış vaziyette, "Nihayet telefonunu açtığın için teşekkürler! Dinle, üzgünüm fakat o kadar güzel ki, Kaplan! Çok sevdim. Dansta çok güzel ve otantik görüneceksin, öyle boya kutusuna düşmüş gibi ve yapay değil. Ve eğer saçlarını toplarsak--"

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum." Sesim öfkeden titriyor. Engel olamıyorum.

Hayır, hayır, şimdi olmaz dercesine Cake bana bakıp başını iki yana sallıyor.

"Ne? Anlamadım, *ne?* Tatlım. Ben yalnızca--"

"*Tek* bir şeyi bile kendi başıma yapmama izin vermiyorsun. Burnunu... burnunu sokmadan herhangi bir şey yapmam mümkün değil. Aptal bir okul dansına giyeceğim aptal elbisemi seçmem bile."

Sessizlik. Ardından annem yeniden konuşuyor. Sesi hâlâ yüksek perdeden fakat hafiften çatlak geliyor kulağa. "Bebeğim, dinle, yalnızca gönlünü almak iste--"

"*Neden beni bir kez olsun rahat bırakmıyorsun?*"

Sesim fazla yüksek çıkıyor. Hatta belki de yüksek ötesi çünkü sesim *kendi* kulaklarımı dahi acıtıyor ve içimde, derinlerde bir yeri de. Aslında sanırım çılgın atarak söyledim.

Annem, "Grace," diyor yumuşak bir sesle.

Zangır zangır titreyen ellerimin arasından telefonu yere düşürüyorum. Yemekhanedeki çocuklar tuhaf bir sessizliğe gömlüp dik dik bana bakıyorlar.

Cake dudağını ısırıyor. “Kaplan. Bu... iyi olmadı işte.”

Telefonu yerden kaptığım gibi sırt çantama atıp ayağa kalkıyorum, kalkarken kalçamı masaya çarpıyorum. Bakışlarımı yere dikiyorum. Kimsenin yüzüne bakmak istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum yalnızca.

“Dur,” diyor Cake. “İyi değilsin. Ben de geleyim.” Öğle yemeği paketlerimizi toparlıyor.

“Gitmeliyim,” diyorum ona. “Buradan çıkmaya ihtiyacım var. Sonra görüşürüz.”

Her zaman yaptığım gibi, tuhaf June Tolliver’ın tuhaf kızını hiç kimsenin fark etmemesini umarak, başımı öne eğip yemekhaneden fırlayıp çıkıyorum.

Ve ardından kendimi tuvalette bulup beşinci ders başlayana dek tuvalet bölmelerinden birinde ağlıyorum.

Telefonum bir daha çalmıyor.

Okul dağıldıktan sonra kütüphanedeki vardiyamda çalışıyorum. Field’da şahane notlar almayan belli başlı öğrenciler için zorunlu tutulan, öğrenci sözleşmemin parçası olan bir şey. Sanırım ofiste telefonlara bakıp çalışmanız ya da Atölye’de talaşları temizleyip okul arkadaşlarınızın kollarını testereye kaptırmadıklarından emin olmanız zorunlu tutularak kendinizi eğitiminize daha fazla adamanız teşvik edilmeye falan çalışılıyor.

Buradaki işlerimi bir an evvel halledip Çukur’a gitmeyi ve Kai’ı görmeyi her şeyden çok istesem de acele etmiyorum çünkü burada olmayı, koleksiyonu düzenlemeyi, gıcırdayan kitap taşıma arabasını kitaplıkların arasından bir aşağı bir yukarı itmeyi seviyorum. Buradaki kitaplardan bazıları oldukça eski, öyle ki içlerinde kütüphane memurunun, kitabı alan kişinin adını elle yazıp teslim tarihini kaşelediği o küçük kartlardan bulunuyor. Hatta kartların konduğu cepli bölmeler de mevcut, ki bunun harika olduğunu düşünüyorum. Ceplerdeki kartları çekip isim ve tarihlere bakmayı ve şey, *Tammy Frimpong her kimse*, Mavi Yunus-

lar Adası'na bayılıyormuş; kitabı bir sene içinde tam on üç kez ödünç almış gibi şeyler düşünmeyi seviyorum.

Okulda pek parlak bir öğrenci olduğum söylenemez fakat kitapları ve kitap okumayı severim ve bu huyumu annemden almış olabilirim çünkü beni doğurmadan evvel bir kütüphaneciymiş. Özel türdenmiş gerçi: Arşiv memuruymuş. İşi kutularda bulunan eski eşyaların geçmişlerini araştırmakmış. Albuquerque'de bir üniversitede, yerin altı kat aşağısında, fazla eşyaları hikâyelerle birleştiriyormuş. "Baktığımda yalnızca bir kartpostal, bir fotoğraf ve barın tekinden kalma bir kibrit kutusuymuş gibi görünebilirler," demişti bana bir keresinde. "Ancak bu parçaları birleştirip birazcık araştırma yaparsam, meşhur yazarlar arasında geçen bir gönül macerası ya da siyasi bir entrika bulabilirim."

Annem kendininkine dair ayrıntıları benimle paylaşmayı reddediyorken, yabancıların hikâyelerini birleştirmekte iyiydi.

Mesela babamın kimliğini: İsmi Zikredilmeyen Kişi. Sürekli düşündüğüm kişi.

Mesela sabahleyin saçlarımı yaparken, annem banyoya girip arkamda dikilerek çenesini başımın üstüne yaslayıp aynada kısa, sarı saçlarına şekil verirken, *ben* orada dikilip onunla uzaktan yakından alakası olmayan sıkıcı, dümdüz saçlarımı taradığım zamanlarda. Ya da onun yüzü mükemmel derecede pürüzsüzken, benim yüzümün çillerle kaplı olması gibi. Acaba babamın yüzünde de benimki gibi gezegenler sistemi misali çiller var mıdır? Koyu saçlarım, geniş omuzlarım ona mı çekmiş?

Monty Python'ı ve yetmişli yılların eski stand-up komedilerini komik buluyorum ve annemse bu iki şeyin de sıkıcı ve kadın düşmanı olduğunu düşünüyor. Ve evet, buna katılıyorum, fakat yine de *komik*.

Eğer Adı Zikredilmeyen Kişi'ye "Confuse-A-Cat" in bir klibi ya da George Carlin'in "Yedi Kirli Kelime" monoloğu baştan sona izletilecek olsa güler miydi? Mizah anlayışı bir DNA unsuru mudur? Ya avokado ve kiviler? Birini severken, diğerinden nefret ederim.

Kütüphanede kitaplıkların arasında gezinirken çoğunlukla bu gibi düşünceler beni yiyip bitiriyor.

Bunlar ve elbette Kai Henderson'ı öpmek.

Derken, Cake mesaj atıyor. *İyi misin?*

Pek sayılmaz. Evet. Hayır.

Haklısın. Her yerde seni aradım!

Tuvalet bölmesindeydim.

Ah, ağlama bölmesi. Gözyaşlarının sessizlik ve utanç içinde döküldüğü yer.

Ta kendisi. Bana şu öpüşme olayından bahsetsene. Dikkatimi dağıt. Sanırım daha sonra gerçekleşebilir.

HADİ CANIM.

EVET. Yani, kaybedecek neyim var ki?

O da doğru, diyor Cake'in telefonu.

Dur bekle. Ara vereyim. Öğleden sonraları Cake'in orkestra provaları olur. Okulun ta diğer ucundan onları işitebiliyorum: araya serpiştirilen bir çelik üçgen tınlamasıyla korno ve tubaların şiddetli seslerinden oluşan tuhaf bir kakofoni.

Mesaj atıyorum: Çukur'da buluşacağız. Sonra Thunder'a gideceğiz. Orada gerçekleşecek. Galiba.

Pelüş. Bu, birkaç hafta evvel futon kanepesinin üzerindeki kadifemsi yastıkların üzerine yaslanıp pembe, pelüş tek boynuzlu atını tişörtüne bastırırken söylediği kelimeydi. Tek boynuzlu atın boynuna siyah bir çivili tasma kolye takmış; pofuduk, beyaz göğsüne ise Magic-Marker'la bir kalp çizmişti.*

Bunu düşünürken Cake'in gözlerinden kalpler fışkırıyordu ve ardından gözleri birazcık hüzne büründü çünkü şu Sierra Vistalı Troy denen çocuğu henüz atlatamamıştı. Cake'in annesi Rhonda'nın deyimiyle Troy "efendi" bir çocuk sayılmazdı.

Ellerimle n'apacağımı bilmiyorum, diye yazıyorum.

Halledersin, diye yanıt veriyor. Soluk almayı ve rahatlamayı

* Ünlü bir Amerikan keçeli kalem markası. -çn

unutma çünkü öpüşmek, ergen gelişiminin eğlenceli ve gerekli yanlarından biridir.

Ha ha.

Sonrasında bambaşka biri olacaksın. Herkesi öpmek isteyeceksin. Laizure'yi bile!

Bu iğrenç ve ayrıca suç.

Pelüş gibi işte. Bir şekilde uyum sağlıyorsun. Sıcak bir hissiyatı var ve sanki düşünyormuşsun gibi hissediyorsun ama iyi anlamda. Vücudun sana yardım ediyor. Merak etme.

Geçen sene, annem beni ve Cake'i Tucson'daki indirimli sinemaya, kansere yakalanan bir kız ve oğlan hakkındaki bir filme götürmüştü. Filmde meşhur bir yazarı görmek için Amsterdam'a gidiyorlardı, fakat aslında Amsterdam'a seks yapmaya gidiyorlardı. Sinema çıkışında, annem bizi Bookmans'a, şu devasa ve harika sahafa götürmüş ve oradan on dolardan az bir paraya üç tane kitap almıştım, ki bu meblağ bizi aşırıyordu ve aldığım kitaplardan biri filmin uyarlandığı kitaptı. Ardından havuçlu kek yemeye ve kahve içmeye gitmiştik ve annem, "Kızlar, seks yapmak için dünyanın öbür ucundaki bir ülkeye gitmenize gerek yok. Ebeveyniniz market alışverişi yapmaya gittiklerinde kanepeizde yapın, tamam mı? Ve korunun," demişti.

Yüzüm kızarmıştı ve seks yapmayı deneyimlemiş olmasına rağmen, galiba Cake'in de yüzü kızarmıştı. Gerçi annemin bundan haberdar olup olmadığından emin değildim ve ona anlatmaya da niyetim yoktu çünkü anlatacak olursam bu sefer de "Seks mi yapacaksın?" tribine girecek ve susmak bilmeyecekti.

Eve döndüğümüzde, kitabı üç saat içinde bir çırpıda okuyup bitirdim. Ağladım. Her ikisi de hem aynı hem de farklı açılardan kalbi kırık ve hasta olmalarına karşın, oğlan ve kız birbirilerine karşı iyi ve sevecen davranıyorlardı ve bu durum hoşuma gitmişti.

O gün bugündür, ne zaman Cake'le hoş bir çocuk görsek içimizden biri, "Onunla Amsterdam'a giderim," esprisi yapar.

Peki, diye yazıyorum. Kai'la Amsterdam'a gitmeye hazır olmadığım kesin fakat pelüş hoş bir başlangıç olabilir.

Pekâlâ. Gitmeliyim. Şu an "Rolling in the Deep" üzerinde çalışıyoruz. Duyabiliyor musun?

Gülümsüyorum. Hafiften. Ama kulağa iyi geliyor.

Eve döner dönmez bana mesaj çek!

Rafa birkaç tane kitap yerleştiriyorum, orkestra Adele'in şarkısını döktürürken, kalbim okulun diğer ucundan yükselen timpani* sesi denli güm güm çarpıyor.

Annem ona sarf ettiğim kötü sözden, mesajlarını görmezden gelmemden ya da haber vermeden eve geç dönecek olmamdan pek hoşnut olmayacak fakat biraz nefes almaya ihtiyacım var. Ve öpüşmeye. Umuyorum ki.

* Genellikle orkestralarda kullanılan, davul benzeri vurmali bir çalgı. -çn

Mesa Luna'da günün en sevdiğim vakti akşamüstüdür. Gök-
yüzü renklerini aheste aheste değiştirip görüp görebilece-
ğim en güzel şeye dönüşüverir. Burada, etrafımdaki dünya kao-
tik bir şekilde hareketlidir. Geceleyin gökte asılı duran Ay'ımızı
görmediyseniz, gökyüzünü görmüş sayılmazsınız. Aslında ismi-
miz buradan gelir. Kasabadan birkaç kilometre kadar uzaklaştı-
ğınızda, dümdüz bir mesa* görürsünüz ve eğer tam gecesinde
araba kullanıyorsanız ya da dışarıda yürüyorsanız, Ay masada
ters duran bir beyaz tabak misali, mesanın ucunda duruyormuş
gibi gözüktür. Kocaman, bembeyaz, güzeller güzeli Ay'ımız gök-
te öylesine alçakta asılı durur ki uzansanız ona dokunabilirsiniz
âdeta.

Henüz gece çökmedi gerçi. Grunyon'un evinin arkasında bu-
lunan arazideki boş havuz ve üç adet ev yapımı rampaya ver-
diğimiz isim olan Çukur'a vardığımda, gün hâlâ ıslıl ıslıl, sıcak
ve tozlu sayılır. Ebeveyni, Louise ve Mary, arazideki bir dizi bi-
leşik Air-stream'de** kafe/yol kenarı lokantası/kitapçı işletiyor.
Bu muhtemelen yasaktır, fakat kimsenin umurunda değil çünkü
işin ucunda *kahve* var.

Yine orada, Louise ve Mary'nin günün birinde tadilat ettirme
niyetinde olduklarını düşündüğüm sekiz odalı bir motel de var,

* Yüksek ve yanları dik yarılarla çevrili plato. -çn

** Yuvarlak ve alüminyum karoseriyle tanınan, meşhur Amerikan karavan
markası. -çn

fakat kimin gelip de Mesa Luna'da kalmak isteyeceğinden emin değilim. Tucson buradan çok daha iyi ve çok uzak sayılmaz. Sierra Vista'nın ise Golden Corral açık büfesi var. Gerçi bizim de Ay'ımız var ve takılıp kaykaycıları seyretmeyi sevdiğim Çukur.

Grunyon, Boots ve Chunk artık Eugene Field'a gitmiyorlar. Boots ve Chunk mezun olmadılar fakat Grunyon oldu. We Haul All* adlı bir nakliye firması kurmaya uğraşıyorlar. Bu süre zarfında kaykay kayıp, ot içip kafayı buluyorlar.

Telefonumu sırt çantamın içine koyuyorum. Buraya yürürken şöyle bir göz attım: iki cevapsız arama, iki mesaj, fakat rahat birkaç saat yanıt vermemekte kararlıyım.

Kaskının altından fışkıran sarı bukleleriyle Grunyon, havuzun ağzında beliriyor. "O gün bugün mü, Kaplan T? Geliyor musun? Yoksa bugünü de kitabına gömülü hâlde mi geçireceksin?"

Kayalardan birinin üzerine tüneyip Grunyon'ın ardından gelen kaykaycıların vücutlarıyla âdeta sakın ve hoş bir dalga oluşturarak, bir yukarı bir aşağı doğru kayışlarını seyrediyorum. Tekerlerin eski havuzun zeminine sürtünme sesi bile harika geliyor kulağa: biraz gıcırtilı, biraz umut verici. Grunyon kâh aşağı doğru süzülüp gözden kayboluyor, kâh yeniden beliriyor.

"Eee?" diyor sırtarak.

"Bugün değil," diyorum omuz silkerek, tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Grunyon iç geçiriyor. Yukarıda kalıp gerisingeri aşağı doğru kaymamak için kaykayını birazcık havaya doğru kaldırmış vaziyette, Çukur'un ağzında sendeleyerek dikiliyor. "Yıllar geçti, T. O ihtiyar kolun şimdiye dek çoktan iyileşmiştir."

Dört sene evvel, annemin Andy adında bir erkek arkadaşı vardı. Andy sıkı ve komikti, *ail* ve *baba* gibi asla düşünmemem gereken şeyleri düşündürmüştü bana. Bana bir kaykay alıp beni buraya getirmiş ve tuhaf bir şekilde annem bir süreliğine bu du-

* (İng.) Her şeyi Taşırız -çn

ruma ses çıkarmamıştı. O da *aile* ve *baba* oyununa kendini kap-
tırmış gibiydi sanki.

Andy’i ve olup bitenleri ve nasıl gittiğini düşünmekten pek
hoşlanmıyorum.

Kendimi ne kadar özgür hissettiğimi, kaykayım yeniden ze-
mine küt diye vurmadan evvel kendimi âdeta havada kaybetti-
ğim o anları asla unutamıyorum. Düşüp kolumu kırmadan ev-
velki son havaya sıçrayışımı.

“Kitaplar iyidir. Kurmaca bir evrende güven içinde ve tehli-
keden uzakta yaşayabilirim hayatımı,” diyorum Grunyon’a ta-
kılarak.

“Sanırım erkek arkadaşın geldi.” Grunyon başını yana doğ-
ru yatırıyor. “Bir gün seni tekrar bu havuza sokacağım, Kaplan
Tolliver.”

Kai yanıma otururken bir parça heyecan dalgası kaplıyor içi-
mi. “Selam,” diyor, ellerini gözlerine siper ederek. “Bizcochito*
getirdim. Thunder’a yürüyüp orada takılalım mı?”

Boynunun hafiften kızardığını görüyor olabilirim.

Benimkinin hafiften kızardığını duyumsuyor olabilirim.

Kitabımı sırt çantamın içine sokuşturuyorum. “Kurabiye söz
konusu olduğunda neresi olsa gelirim. Beni bilirsin.”

* New Mexico eyaletine özgü, tereyağlı, tarçınlı ve anasonlu bir kurabiye
çeşidi. -çn

Kai Henderson'ı öpmek, aynen Cake'in tarif ettiği gibi oluyor. Pelüş.

Hepimizin "Komuta Merkezi" olarak adlandırdığı, dokunaçları olan bir yaratığa benzeyen çocuk parkı yapısına yaslanmış vaziyette, Mesa Luna'nın bembeyaz ve mükemmel yıldızlarının altında, en aşağı bir milyar saattir Kai Henderson'la öpüşüyoruz. Yapı, Thunder Park İlkokulu'nun tam ortasında dikiliyor ve sekiz farklı yöne açılan tüp şeklinde kaydıraqları ve ortasındaysa içine saklanabileceğiniz türden yüksek bir kulesi var. Eskiden teneffüslerde diğer çocuklar etrafta koşuştururken, Cake ve ben orada birbirimize sokulur ve birbirimize hikâyeler anlatmayı severdik.

Gerçekleşmesi biraz zaman aldı ve Kai umduğumdan çok daha sakar ve utangaçtı, fakat en sonunda ben yapıverdim çünkü bir keresinde Field'da lavaboların önünde toplanıp gözlerine kalem çeken bir grup kızın arasında geçen, neden daima önce oğlanların onları öpmesini, ilk hamleyi onların yapmasını belediklerine dair konuşmaları geldi aklıma. İçlerinden bir kız, galiba adı Bettina'ydı, keskin bir kahkaha atmış ve "Çünkü eğer kız ilk hamleyi yaparsa, azgın bir sürtüüüüüüktür," demiş ve uzatarak söyleyişi diğer kızları kahkahaya boğmuştu. Kızlardan biri iç çekip, "Evet ama ilk hamleyi çocuk yaparsa, ondan harikası yoktur, öyle değil mi?" demişti.

Sanırım o gece bir dans veya bir yerlerde bir parti vardı çünkü

içlerinden bir başka kız, “Başlarım öyle işe. Bu gece ilk hamleyi ben yapacağım, öyle değil mi?” demiş ve hepsi birden aynı anda birbirlerinin popolarına şaplak atıp kalçalarını tokuşturmuşlardı. Benden yaşça pek büyük sayılmazdılar, fakat vücutlarıyla çok daha barışık gibiydiler.

Kai ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş vaziyette, önümde bir aşağı bir yukarı yürürken o kızlar geldi aklıma ve hem ona hem de sanki izin almak zorundaymışım gibi, benim yapmak istediğim şeyleri daima başkalarının yapmasını beklediğim için biraz da kendime kızarak dizginleri ele aldım.

Ne olur ne olmaz diye aniden, “Seni öpebilir miyim?” diye soruverdim ve yüzüne bir rahatlama ifadesinin yayıldığını ve yüzünü benimkine doğru yaklaştırmaya başladığını gördüğüm vakit, Pelüş Hayatı’na adım atmış oldum.

Cesaretimi topladım ve ilk hamleyi ben yaptım.

Kurabiyelerden dolayı dudakları şeker tadındaydı, ki bu mükemmeldi ve bir ilk öpücük ve onu takip eden tüm öpücüklerin tadı böyle olmalıydı zaten. Ellerimi nereye koyacağımı, kendimi ona doğru nasıl hafifçe bastıracağımı, nasıl nefes alacağımı, hepsini çözdüm.

Gözlerimi bir daha asla açmak veya soluk almak istemiyorum. Bütün bir yazı onunla öpüşerek geçirmek istiyorum. Burada, Thunder Park İlkokulu’nda.

İçimde kelimelere bile dökemediğim birtakım şeyler oluyor ve yüksek sesle dile getirmesem de çoğu zaman her şey için bir kelime vardı.

Bir ürperti birdenbire öpüşmemizi yarıda kesiveriyor. Daha az evvel kendimi hiç hissetmediğim denli sıcaklık hissediyorken içim ürperiyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor.

Kai ağır ağır soluk alıp veriyor, şaşkın gözlerle bana bakıyor. “N’oldu?” diye soruyor. “İyi misin?”

“İyiyim, sanırım. Üşüdüm. Tuhaf.” Kollarımla kendimi sarmalıyorum, fakat acayip bir durum çünkü hava o kadar da soğuk sayılmaz, biraz da... tuhaf.

Ardından gelen titreme beni öylesine şiddetli vuruyor ki soluğum kesiliyor âdeta.

Güç bela soluk alıyorum. “Hey,” diyor Kai. Zangır zangır titreyen omuzlarımı tutup gözlerini endişeyle kısıyor. “O da neydi?”

Suluk almaya gayret ediyorum. “Bilmiyorum,” diyorum hırıldayarak. “Eve gitsem iyi olacak.”

Belki de eve gidip annemle barışmamın vakti *gelmiştir*. Neticede üzerinden koca bir gün ve akşamın büyük bir kısmı geçti. Yani o elbiseyi asla giymeyeceğim kesin, fakat *yine de*.

Öne doğru eğilip telefonumu bulmak için sırt çantamın içini karıştırıyorum. Annemden dört cevapsız arama var, sonuncusu biz tam Çukur’dan buraya yürümeye başlarken ekrana düşmüş. Cake de iki defa aramış, ki bu tuhaf çünkü genellikle mesaj atar. Üstelik sesli mesaj da bırakmamış, bu da tuhaf.

Annemin telefonunun çalıp durmasını dinliyorum. Derken sonunda sesli mesaja düşüyor. “Ben June! Ya iyi bir şeyler söyleyin ya da hiçbir şey söylemeyin.”

“Selam, anne.” Soluk alıyorum. “Üzgünüm. Gerçekten. Birazdan evde olacağım ve geldiğimde bana istediğin kadar bağırabilirsin, tamam mı?” Telefonumu sırt çantama koyuyorum. Bu kadar yeter. Özgürlüğümün tadını çıkardım. Artık bipleyen, vızıldayan makinemize geri dönebiliriz.

Kai’in telefonu vızıldıyor. Buraya geldiğimizden bu yana aralıklarla çalıp duruyordu, fakat görmezden geldi. Tişörtünün üstüne giydiği oduncu gömleğini çıkarıp omuzlarıma atıyor. “Al bakalım. N’olur n’olmaz.”

Beni nazikçe öpüp ardından arka cebinden telefonunu çekip çıkarıyor.

Ona sırtımı dönüp parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum. Dudaklarının sıcaklığını hâlâ kendiminkilerin üzerinde duyumsayabiliyorum. Kendimi eski kitaplardaki karakterler gibi hissediyorum, hani yazar, “Onun davranışları duygularını harekete geçirmişti,” ya da ona benzer bir şey der ya.

Kai Henderson'ın duygularımı harekete geçirdiğini hissediyorum. Pelüş ve Heyecanlı. Bu, kulağa Victoria's Secret'ın bir iç çamaşırı koleksiyonunun ya da ona benzer bir şeyin ismiymiş gibi geliyor. *Bundan Cake'e bahset*, diye yazıyorum aklımın bir köşesine. Komik bulacaktır.

Nefesimi üfleyerek ellerimi ısıtıyorum. Mayıs ayında Mesa Luna'nın bu denli soğuk olmaması gerek. Belki de üşütüyordur. Belki bu, Kai'nin da hastalanacağı anlamına geliyordur ve böylece beraber battaniyelerin altına uzanabilir, dergiler okuyabilir, burnumuzu çekebiliriz, fakat annem bu denli zor biriyken bunları nerede yapabiliriz bilmiyorum...

Arkamda, sanki karnından yumruk yemişçesine, Kai'dan tuhaf bir ses yükseliyor.

Arkama dönüyorum.

Burnundan kayan gözlüğü, gözüne giren saçlarıyla, onu Kai yapan samimi, şapşal ve güleç ifadeden eser yok yüzünde.

Yüzünden sanki hayalet görmüş ya da berbat bir sır duymuş gibi bir ifade okunuyor.

İsmimi seslenip ardından âdeta içimi delip geçen ve feryat etmeme neden olan berbat, korkunç iki kelime dökülüyor dudaklarından.

Var gücümle göğsüne vuruyorum, ta ki yumruklarım sızlamaya başlayana dek, ne var ki o kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamıyorum.

Daha az evvel yapıyor olduğumuz şeye, aramızdaki tüm o pelüşlüğe rağmen, nasıl olur da bana böylesine gaddarca kelimeler sarf edebildiğini aklım almıyor.

Çölde, karanlıkta bir başlarına olan çakallar teker teker ulumaya ve inlemeye başlıyor ve durmak bilmiyorlar. Durmuyorlar.

Ulumalarının sonu gelmiyor.